

Tittel: Engasjerende barneteater

Ingress: Varmt og problematiserende barneteater om identitetsutvikling og konflikthåndtering.

Elisabeth Leinslie

”Betre utan ball”

Av: Glenn Belden

Regi/musikk/video: Øyvind Osmo Eriksen

Med: Tobias Santelmann, Ellen Dorrit Petersen, Ingunn Beate Øyen, Sverre Solberg, Cecilie Enersen, Yngve Berven, Espen Sandvik, Anders Rummelhoff

Det Norske Teatret

Høsten 2006 vant Glenn Belden en konkurranse for barnedramatikk som ble arrangert av Det Norske Teatret og Suldal kommune i anledning Rasmus Lølands minneår. Løland (1861-1907) var en allsidig forfatter som skildret og stilte en rekke moralskkritiske spørsmål til det norske folkeliv i sin samtid. Han regnes som en av våre første barneforfattere da han i stor grad vidde de siste årene av sitt liv til barne- og ungdomslitteratur.

Identitet

Løland skrev ofte om hvordan barn i stor grad lærer av og oppfostrer hverandre, uten voksne til stede. Beldens historie ”Betre utan ball” går også inn i denne problematikken. Her møter vi Knut (Santelmann) som mobbes av de andre guttene fordi han ikke liker fotball. Knut liker å leke med dukker og jenter, men holder dette hemmelig helt til marerittene, mobbingen og presset fra sin fotballelskende far blir for stort. Han bryter sammen og først da lytter de voksne, og Knut får styrken til å stå for den han er.

En ting jeg liker spesielt godt ved både Beldens historie og Osmo Eriksens iscenesettelse er at de ikke faller inn i en overpedagogisk sjanger. Historien er realistisk, og viser en verden fylt med motstand fra både jevnaldrende og voksne. Barna får med andre ord servert en forestilling som med varme, humor og alvor tar opp identitetsutvikling og konflikthåndtering i en sosial kontekst. Det skal her nevnes at forestillingen er både avansert og skummel og nok passer best for barn i barneskolealder.

Godt ensemble

Det realistiske uttrykket blandes med drømmesekvenser vist ved video, og elementer hentet fra figurteater og eventyrsjangeren. Regissøren blander altså mange forskjellige virkemidler, men problemet er at i Osmo Eriksens regi fremstår uttrykket som rotete. Først og fremst er

nok dette et scenografisk og lysmessig problem. Sceneskiftene og forhengene som benyttes i deler av scenografien er unødvendig bråkete, og forstyrrer for det som skjer spillmessig. Videre får scenografien (Nora Furuholmen), som estetisk sett er fin, lide under en unøyaktig og sølete lyssetting (Joakim Moe Røisland).

I forestillingen møter vi et ungt ensemble med mye entusiasme og energi. Og de litt eldre, Øyen og Solberg, er ikke noe dårligere. Det er en fornøyelse å se skuespillere som koser seg med å spille barneteater, og ikke minst som tar oppgaven på alvor. Energisk entusiasme er en ting, men dette er også veldig velspilt barneteater. Skuespillerne skifter i et forrykende tempo mellom å spille realistiske barn og voksne typer satt på spissen. Vi dras raskt inn i barnas univers av sorger og gleder, og blir der til teppefall.